

Bengt Ohlsson, Rekviem för John Cummings. Albert Bonniers förlag.

John Cummings, mer känd under sitt artistnamn Johnny Ramone, var amerikansk gitarrist och en av grundarna av punkgruppen Ramones. När Bengt Ohlsson skriver om hans liv är det inte biografi utan som fiktiv roman. Genom att välja Johnny Ramones civila namn får berättelsen ett allmänmänskligt drag. Bengt Ohlsson liksom lånar John Cummings historia för att göra en långt djupare resa in i människolivet. Den som läser romanen för att fördjupa sig i rockvärlden blir kanske besviken. Det är mer rekviem än rock.

John Cummings har dragit sig tillbaka med hustrun Linda efter över 2000 spelningar. Kvar gäller att suga på framgången så länge som möjligt; tröjeförsäljning, jubileumsplattor och intervjuer. En molande värk i ryggen leder till hälsokontroll, som i sin tur leder medför ett svårt besked: prostatacancer. Det är härifrån läsaren får följa John Cummings berättelse till hans död och ett stycke vidare. Den svåra sjukdomen återkallar minnen från förr. John Cummings minns den bistra pappan, de vilda åren i New York, spelningar och alla de människor som trängdes framför, på och bakom scenen, hans egna tillkortakommanden och storslagna ögonblick.

Bengt Ohlsson har en fantastisk förmåga att kliva in i en annan människas jag och där lågmält men intensivt reflektera över ett liv, ofta i skuggan av en annalkande katastrof. Han gjorde det i Gregorius, Hennes mjukaste röst och i Kolka. I Rekviem för John Cummings gör han det på nytt, åter i en klass som borde ge en nominering till Augustpriset.

Romanen innehåller många starka ögonblick som John Cummings misslyckade försök att köpa tillbaka sin gitarr från Dee Dee, då den plötsligt visat sig oväntat värdefull. En metafor för kampen att behålla livet, som blir ovärderligt då det är ifrågasatt. Jag ser drag i denna roman av Leo Tolstojs Ivan Iljitjs död: Det svåra beskedet på sjukhuset, operation, envishet och förhoppning, besked om återfall, ny kamp men nu med inriktning att sammanfatta och avsluta. Sorgen, rädslan, ilskan, förnekandet och acceptansen slåss med varandra om det allt mer begränsade livsutrymmet. Bengt Ohlsson skriver här som allra bäst. Fullt jämförförbart med framgången Gregorius. Så otroligt skickligt!

Jakob Carlander

Ingress:

Mer rekviem än rock. När Bengt Ohlsson gör roman av rockstjärnan Johnny Ramones liv handlar det om de stora livsfrågorna.

Bildtext:

Bengt Ohlsson belönades 2004 med Augustpriset för Gregorius. Hans förra roman Kolka har gått som radioföljetong i år.